Jan van Ravenswaaij

DICHT GEDACHT

Verzamelde gedichten

Zeist, 2026

Uitgeverij Valk & Draaij

Eerste druk

Copyright: Jan van Ravenswaaij

Mijn speciale dank gaat uit naar mijn vrouw voor haar geduld en naar het bureau Puur P A, dat mij met raad en daad heeft bijgestaan bij de totstandkoming van deze bundel.

weemoed

weemoed

laat me verdwalen in verhalen
die me vullen en warmen
als ik leeg en koud dit leven doe

wijs me de eenvoud in dit woud
van strikken en hinderlagen
de eenvoud van mijn kinderdagen

de stenen die ik hierbinnen vind zijn zo zwaar
me steeds vertillend til ik mezelf naar buiten
maar vind er telkens meer

laat me verdwalen…. nog één keer

DN-TB-56

ik zag je blozend rood om de hoek verdwijnen
een onbekende horizon tegemoet
we hadden zonet afscheid genomen
nog één keer reden we samen door de bekende buurt
en nog één keer liet jij je van je beste kant zien
alsof je wilde zeggen: laat me blijven ...

nu sta ik voor het raam en kijk naar de lege plek
die je achterliet op straat en in mijn hart

we wisten het beiden
onze wegen zouden zich vroeg of laat scheiden
ik moest je laten gaan

1 april

vandaag liever geen grappen
ik voel de somberheid
in mijn gedachten trappen

dus geen gekheid vandaag
nee, ook niet op een stokje
vandaag trap ik zelfs niet
in mijn eigen grap
(mijn somberheid verbergen)

morgen is het 2 april
dan zal ik mezelf weer
laten zien wie ik kan zijn

buiten mij

buiten valt de regen, het herfst,
hierbinnen voel ik me verlegen
met mijn gedachten,
want het zit me vandaag tegen

somber daalt het in,
die ene gedachte
die ik per se niet denken wil
de gedachte die ik liever zou willen
begraven onder geveinsde blijdschap
maar dan toch weer denken moet
want het zit me vanavond tegen, het herfst,
buiten valt gestaag de regen

droevig bericht in krant

ze dacht dat ze Jezus was
op zich al gek dat je dat denkt
als je een vrouw bent
ze was het water ingelopen
in de stellige overtuiging:
daar loop ik wel even over heen

een week later vond men haar
bij een sluis

de schaker

hij was een onbeduidend ventje
zo één van dertien in een dozijn
hij kwam plotseling aan zijn endje
‘t gebeurde op het Laantje zonder Eind

hij kwam daar wel vaker
mocht er graag wandelen
als verdienstelijk schaker
er denken over de oplossing
zijn dagelijks klein genoegen
het schaakprobleem uit de krant

maar nu is zijn bedenktijd over
de rode vlag is gevallen
God heeft de schaakklok stilgezet

verpleeghuis I

later is het vroeger van straks
het leven is dodelijk
maar toen was dat besef er nog niet
oneindig de vooruitzichten
de tijd kon niet op

nu rest er
eenzaamheid in een kamer
de stilte die meedogenloos valt
na het vertrek van het bezoek
zittend voor het raam
kijk je naar de wuivende kruinen
van de bomen

en straks wacht weer een nacht
zonder toekomstdromen